

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 60Ek/2035/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119429015
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Svetlana Novysedláková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119429015.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného JUDr. Ján Bodnár, so sídlom kancelárie Žriedlová 3, 040 01 Košice, správca konkurznej podstaty úpadcu Truck Center Košice s.r.o. v konkurze, so sídlom Topasová 52, 040 11 Košice, IČO 31 661 980, právne zastúpený Bc. Mgr. Marekom Figurom, advokátom, Žriedlová 3, 040 01 Košice - Staré Mesto proti povinnému SIMIS s.r.o., so sídlom Mlynská 11, 040 01 Košice, IČO 44 570 791, o vymoženie 86.114,11 eur s prísl., vedenom súdnym exekútorom JUDr. Lýdiou Bujňákovou, Exekútorský úrad Košice, Pražská 4, 040 11 Košice, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Ek/2035/2019 zo dňa 30.04.2020 takto

rozhodol:

Sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Ek/2035/2019 zo dňa 30.04.2020 **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

1. V právnej veci účastníkov tunajší súd uznesením sp. zn. 60Ek/2035/2019 zo dňa 30.04.2020, ktoré vydal vyšší súdny úradník, návrh povinného na zastavenie exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Lýdia Bujňáková, so sídlom exekútorského úradu Pražská 4, 040 01 Košice pod sp. zn. 249EX 563/19 podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že povinný podal návrh na zastavenie exekúcie v zmysle § 61 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Povinný uviedol skutočnosť, že pred Okresným súdom Košice I je vedené konanie sp. zn. 26Cbi/4/2016 o vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu. Povinný ďalej uviedol, že proti exekučnému titulu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti. Zároveň uviedol, že krajský súd predmetným rozhodnutím zo dňa 29.10.2019 zmenil predchádzajúce rozhodnutia v tejto veci, čo bolo podľa povinného prekvapivé, keďže v iných troch súdnych konaniach, ktoré taktiež súviseli s povinným, oprávnený prehral a v súdnych sporoch neuspel. Povinný poukázal súdu konkrétnymi súdnymi konaniami vedenými pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 29Cbi/4/2016, 31Cbi/4/2016, 32Cbi/4/2016 na skutočnosť, že v troch súdnych konaniach oprávnený neuspel. Povinný v návrhu uviedol, že podal dovolanie spojené s návrhom na odklad vykonateľnosti voči exekučnému titulu, nakoľko sa odklonilo od predchádzajúcich rozhodnutí toho istého súdu. Povinný zároveň uviedol, že oprávnený prehliadol, resp. si neoveril zásadnú skutočnosť, že povinný má veriteľa, ktorý v prípade vykonania exekúcie bude mať zasiahnuté do vlastníckych práv. Oprávnený si podľa povinného neoveril skutočnosť, že v daňovom priznaní za rok 2009 existuje záväzok, ktorý je riadne zaevidovaný a zaúčtovaný a to vo výške 445.290,- eur, ktorý vznikol na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 29.01.2009 a následne bola zo strany veriteľov vyplývajúcich zo zmluvy o pôžičke zo dňa 29.01.2009 postúpená táto pohľadávka na tretiu osobu, ktorá splácanie úveru č. 2008111540 vedenom v Tatra banka, a.s. prevzala na seba, pričom postúpenie pohľadávky vyplýva zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa

01.09.2017. Reálne vlastníctvo k nehnuteľnostiam povinného malo nastať až urovnaním práv v zmysle doložených zmlúv - zmluva o pôžičke zo dňa 29.01.2009, dodatok č. 1 zo dňa 25.0.2009 k zmluve o pôžičke zo dňa 29.01.2009, zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 01.09.2017, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 25.09.2017 a vyjadrenie Tatra banky, a.s. - splátky. Povinný mal za to, že v prípade speňažovania majetku povinného by došlo k zásahu do vlastníckeho práva veriteľa, ktorého majetok podstatne prevyšuje hodnotu exekučného konania sp. zn. 249EX 563/2019. Povinný navrhol v zmysle ním uvedených skutočností zastaviť exekúciu v plnom rozsahu.

3. Oprávnený so zastavením exekúcie nesúhlasil, keď vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie podanom prostredníctvom právneho zástupcu žiadal o pokračovanie v exekúcii, nakoľko povinný dobrovoľne nesplnil svoju povinnosť, pričom ani jeden z dôvodov uvedených v návrhu na vykonanie (správne malo byť uvedené v návrhu na zastavenie) exekúcie nie je zákonným dôvodom pre zastavenie exekúcie. Oprávnený v prvom rade namietol podanie návrhu na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote a to 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Oprávnený ďalej uviedol, že povinný neuviedol žiaden relevantný dôvod brániaci v exekúcií a návrh povinného na zastavenie exekúcie predstavuje pokus povinného ešte viac oddialiť uspokojenie vymáhanej pohľadávky a tým aj uspokojenie veriteľov v konkurze. Zároveň uviedol, že povinný v časti I. návrhu na zastavenie exekúcie predkladá vlastné hodnotenie doterajších súdnych konaní medzi oprávneným a povinným, ktoré podľa názoru oprávneného nie sú relevantné v prebiehajúcej exekúcii a už vôbec nie pre rozhodnutie o zastavení exekúcie. Oprávnený zároveň uviedol, že tvrdené skutočnosti obsiahnuté v návrhu na zastavenie exekúcie skôr pripomínajú časť podaného dovolania ako návrhu na odklad exekúcie. Oprávnený zároveň uviedol, že samotné podanie dovolania ešte neznamena automaticky odklad vykonateľnosti rozhodnutia samotného, pričom ani Najvyšší súd SR doteraz podľa vedomosti oprávneného túto neodložil. Oprávnený ďalej uviedol, že ani ďalšie skutočnosti uvedené v časti II. návrhu na zastavenie exekúcie neobsahujú žiadne relevantné skutočnosti pre prípadné zastavenie exekúcie. Správca si podľa povinného údajne mal overiť a neoveril či povinný nemá iných veriteľov. Oprávnený uvádza ako relevantné, že samotný povinný aj napriek tomu, že vedel, že úpadca má viacerých veriteľov, vykonal v prospech seba na úkor veriteľov v konkurze ukracujúci úkon, v dôsledku čoho je teraz zaťažovaný exekúciou. Súd späťne týmto podľa názoru oprávneného reparuje účinky ukracujúceho úkonu, keď uložil povinnosť povinnému vrátiť v prospech konkurzných veriteľov neoprávnene prijaté plnenie. Oprávnený ďalej uviedol, že tvrdenia a dôkazy, ktoré predložil povinný, nie sú spôsobilé spochybníť zákonnosť prebiehajúcej exekúcie, nakoľko táto prebieha na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, pričom tvrdenia o údajnej existencii veriteľov na strane povinného či okolnosti vzniku týchto záväzkov nemôžu mať vplyv na prebiehajúcu exekúciu. Oprávnený mal za to, že pokusy spochybníť vlastnícke právo na strane povinného nie sú relevantné, nakoľko vlastnícke právo k založeným nehnuteľnostiam jednoznačne vyplýva z listov vlastníctva a súčasne platí, že tieto nehnuteľnosti boli už počas základných konaní predmetnom sudcovského záložného práva. Oprávnený navrhol, aby súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, resp. odmietol a riadne ďalej pokračoval v exekúcii.

4. Súdny exekútor vo vyjadrení uviedol, že upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 02.12.2019 bolo povinnému zaslané do elektronickej schránky dňa 02.12.2020. Dňa 19.12.2019 súdny exekútor obdržal doručenkú. Povinný si zásielku upovedomenie o začatí exekúcie v úložnej lehote neprevzal. Na základe žiadosti JUDr. Moniky Rehákovéj zo dňa 05.02.2020 upovedomenie o začatí exekúcie súdny exekútor opakovane zaslané povinnému do elektronickej schránky. Návrh povinného na zastavenie exekúcie bol súdnemu exekútorovi doručený dňa 19.02.2020. V odpovedi na žiadosť o súčinnosť zo dňa 08.04.2020 súdny exekútor súdu uviedol: „že návrh na zastavenie exekúcie nebol podaný v zákonnej lehote. Povinnému bolo upovedomenie o začatí exekúcie doručené dňa 19.12.2019 o 00:14 hod. Povinný si zásielku upovedomenia o začatí exekúcie neprevzal v odbernej lehote. Oprávnenému bolo upovedomenie o začatí exekúcie doručené dňa 03.12.2019 o 08:10 hod. Navrhol návrh povinného na zastavenie exekúcie ako oneskorene podaný odmietnuť. V exekučnom konaní bol vydaný exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie príkazaním pohľadávky z účtov v banke. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému opakovane doručené do elektronickej schránky/nie do schránky JUDr. Moniky Rehákovéj/ na základe dožiadania a malo slúžiť pre informáciu o vedení exekučného konania.“

5. Následne vyšší súdny úradník konštatoval, že súd preskúmal návrh povinného na zastavenie exekúcie ako aj jeho prílohy v zmysle ustanovení Exekučného poriadku v platnom znení a zistil, že je nedôvodný.

Súd mal za preukázané, že exekúcia je vedená na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, a to rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4CoKR/13/20 zo dňa 29.10.2019. Predmetným exekučným titulom vznikla oprávnenému voči povinnému pohľadávka v celkovej výške 86.114,11 eur s príslušenstvom. Následne súd preskúmal návrh povinného na zastavenie exekúcie ako aj jeho prílohy. Povinný podal návrh na zastavenie exekúcie oneskorene, t. j. po zákonnej lehote. Povinný nedodrжал zákonom stanovenú lehotu na podanie návrhu na zastavenie exekúcie. Lehota na podanie návrhu povinného na zastavenie exekúcie (so suspenzívnym účinkom) je 15 dní a začína plynúť odo dňa nasledujúceho po doručení upovedomenia o začatí exekúcie povinnému. Uvedená lehota je lehotou procesnou, čo znamená, že na jej zachovanie stačí, ak sa návrh na zastavenie exekúcie podá na pošte, prípadne na inom orgáne, ktorý je povinný ho doručiť, v posledný deň lehoty. Na zachovanie tejto lehoty je potrebné, aby sa návrh na zastavenie exekúcie doručil v zákonnej lehote poverenému súdnemu exekútorovi. Súd mal za preukázané, že povinnému bolo upovedomenie o začatí exekúcie vydané súdnym exekútorom dňa 02.12.2019 doručené dňa 19.12.2019 o 00:14 hod. Povinný si zásielku upovedomenia o začatí exekúcie neprevzal v odbernej lehote. Prvým dňom na podanie návrhu na zastavenie exekúcie (s odkladným účinkom) bol deň 20.12.2019. Návrh povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 17.02.2020 bol súdnemu exekútorovi doručený 19.02.2020, t. j. po zákonnej lehote. V prípade, ak povinný podá návrh na zastavenie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a v takto podanom návrhu neuvedie skutočnosti, ktoré nemohol uplatniť v zákonom stanovenej lehote, je súd povinný návrh na zastavenie v celom rozsahu zamietnuť.

6. K tvrdeniam uvedeným v návrhu povinného na zastavenie exekúcie súd uviedol, že nie sú dôvodné. Povinný svoj návrh na zastavenie exekúcie odôvodnil podaním mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania a odkladu vykonateľnosti proti exekučnému titulu. Podanie mimoriadneho opravného prostriedku proti exekučnému titulu však nie je dôvodom na vyhovieť návrhu povinného na zastavenie exekúcie, nakoľko exekučné konanie je vedené na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorý nebol zrušený, ani zmenený. Súd poukázal na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 640/13, II. ÚS 1/09 ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18CoE/129/2016, v ktorom bolo okrem iného uvedené, že „podanie dovolania, ale ani návrhu na odklad vykonateľnosti exekučného titulu, nemá totiž suspenzívnny účinok“; skutočnosťou pre povolenie odkladu exekúcie (tu zastavenie exekúcie) nie je automaticky akékoľvek konanie začaté povinným, ktorým spochybňuje platnosť alebo účinky exekučného titulu“, či rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I č. k. 64Er/1599/2015-82, v ktorom bolo okrem iného uvedené, že „nie je v kompetencii súdu v exekučnom konaní posudzovať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu ani posudzovať prípustnosť dovolania proti exekučnému titulu, nakoľko takýmto záverom by nutne predbiehal výsledky tvrdených predbiehajúcich konaní a v podstate by (nepripustne) nahrádzal rozhodnutie súdu“, či nález III. ÚS 60/2004, ktorý sa v rovine princípu legality podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy zhodol, že nižšiemu súdu neprislúcha judikovať to, o čom koná a rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky. Súčasne, keby aj dovolací súd hypoteticky rozhodol o odložení vykonateľnosti rozsudku, tak by tým maximálne založil len dôvod na odklad a nie zastavenie exekúcie (§ 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku). Súd ďalej poukázal na skutočnosť, že do vykonateľnosti rozhodnutia pri jeho napadnutí mimoriadnym opravným prostriedkom môže byť primárne zasiahnuté len tými orgánmi, ktoré o uvedených prostriedkoch nápravy konajú a rozhodujú. V tomto prípade ide o Najvyšší súd, ktorý má rozhodnúť o dovolaní a zároveň môže odložiť vykonateľnosť, čo povinný navrhol. Aj keby povinný predložil súdu právoplatné rozhodnutie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia (exekučného titulu), súd by pri ďalšom postupe musel prihliadať aj na to, že odklad vykonateľnosti má len dočasný charakter. Z tohto dôvodu aj ďalší procesný postup musí zodpovedať jeho dočasnosti a nie je preto bez ďalšieho dôvodom na to, aby súd vyhovel návrhu na zastavenie exekúcie.

7. K námietke povinného, že súd pri rozhodovaní sporu medzi oprávneným a povinným, v ktorom bol vydaný exekučný titul, rozhodol inak než v predchádzajúcich konaniach a odklonil sa od predchádzajúcich rozhodnutí toho istého súdu, exekučný súd uviedol, že nie je oprávnený konštatovať a naprávať nesprávnosť rozhodnutia vydaného v základnom konaní. V exekučnom konaní (v konaní o vymoženie) je možné prihliadať iba na skutočnosti, ktoré sa udiali po vydaní exekučného titulu. Exekučný súd už nemôže procesne zasahovať ani nijakým spôsobom preskúmať konanie, ktoré predchádzalo vzniku exekučného titulu. Exekučný súd je viazaný právoplatným a vykonateľným exekučným titulom a pri posudzovaní návrhu na zastavenie exekúcie prihliada iba na skutočnosti a okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu. Ak by aj návrh povinného na zastavenie exekúcie bol podaný v zákonnej lehote, povinný nepreukázal, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti,

ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, neboli zistené ani iné dôvody, pre ktoré by mala byť exekúcia zastavená a súd posúdil skutočnosti uvedené povinným v návrhu na zastavenie exekúcie ako nedôvodné. Na základe uvedených skutočností súd návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle § 61 I ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

8. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil citujúc ust. § 61k ods. 1 písm. d), § 61k ods. 2, § 61k ods. 5, § 61l ods. 3 a § 61l ods. 4 Exekučného poriadku.

9. Proti tomuto uzneseniu podal povinný v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej uviedol, že konajúci súd dospel k rozhodnutiu na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a rozhodnutím konajúceho súdu bolo porušené právo na súdnu ochranu a právna istota povinného. Povinný po citácii § 239 ods. 1 a § 250 ods. 2 CSP a § 61l ods. 3 Exekučného poriadku poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2008 zo dňa 14.10.2008, sp. zn. 3 Cdo 196/2012 zo dňa 07.08.2012 a sp. zn. 6 Cdo 129/2017 zo dňa 31.10.2017, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 60/2004, sp. zn. IV. ÚS 296/2011, sp. zn. II. ÚS 1/2009 zo dňa 15.01.2009 a sp. zn. III. ÚS 264/2012 zo dňa 19.06.2012, rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 14Cob/27/2018 zo dňa 20.08.2018 a čl. 1 Ústavy SR a ďalej uviedol, že iba konštatoval, že v troch rozhodnutiach súdov medzi ním a oprávneným boli žaloby oprávneného zamietnuté a sú právoplatné (oprávnený podal 5 žalôb, ktoré sa týkali jedného subjektu, rozložil ich na 5 častí s úmyslom, že mu niečo „vyjde“ a bohužiaľ vyšlo). Aj dve ďalšie konania boli najprv zamietnuté, no odvolací súd nepochopiteľne tieto rozhodnutia zrušil a oprávnenému vyhovel. Uvedený postup odvolacích súdov bol nanajvýš „neštandardný“. Takéto konanie a skúšanie oprávneným je v rozpore so zásadou na spravodlivý proces. Je neprípustné, aby sa jedna vec rozložila na niekoľko častí, ktoré sa podávajú ako samostatné podania (v konaní platí zákaz dvojitého prejednania tej istej veci - ne bis in idem). Oprávnený podal 5 žalôb proti povinnému, v ktorých spochybňoval kúpne zmluvy, zápočet pohľadávok, pôžičky medzi úpadcom a povinným, pričom tieto úkony sa uskutočnili v roku 2010 a boli riadne a včas zaevidované v účtovníctve úpadcu i povinného. Nejednalo sa o žiadne nekalé praktiky a na oprávneného bol podaný návrh na konkurz až 11.06.2013. Tu je absurdnosť konania oprávneného, keďže podľa neho úpadca má zvýhodniť povinného voči iným veriteľom. Čiže úkonmi v roku 2010 viac ako tri roky pred návrhom na začatie konkurzu malo dôjsť k zvýhodneniu povinného úpadcom. Akože v roku 2010 mali úpadca a povinný „sklenenú guľu“, z ktorej vyčítali, že o viac ako tri roky nastane dôvod na konkurzné konanie? A túto absurdnosť Krajský súd Košice ako odvolací súd potvrdil.

10. Súd na jednej strane konštatuje, že návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je dôvodný, čo súd aj opiera o rozhodnutia súdov, pričom súdom uvedené rozhodnutia majú odlišný význam ako to konštatuje v bode 16 uznesenia. Napr. súdom uvedený II. ÚS 1/09 tiež hovorí, cit.: „Povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku predpokladá preukázanie povinným takých okolností, z ktorých vyplýva, že možno dôvodne očakávať zastavenie exekúcie v dôsledku splnenia podmienok stanovených na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku.“ Podľa povinného vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie takéto okolnosti uviedol. Samotný súd pripúšťa hypotézu o možnom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR o dočasnom charaktere pozastavenia exekúcie do konečného rozhodnutia. V jeho veci bolo podané dovolanie spojené s návrhom na odklad vykonateľnosti v mesiaci december, pričom podľa aktuálneho stavu len v tomto týždni (11.05.2020 - 15.05.2020) je dovolanie expedované na Najvyšší súd SR.

11. Povinný taktiež poukazuje na absurdnosť a vlekosť nášho súdneho systému, čo by malo byť neprijateľné (rovnosť zbraní). Na jednej strane správca podáva niekoľko rovnakých podaní a súdy s tým nemajú problém, na druhej strane keď sa povinný obráti na dovolací súd dovolaním, v ktorom je aj návrh na odklad vykonateľnosti, tak ani po piatich mesiacoch dovolanie nie je doručené ani na Najvyššom súde SR. Takýto postup sa vymyká „právnej istote“. Súd uvedie možnosť domáhať sa náhrady vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému v prípade zrušenia exekúcie, no takéto konštatácia je skôr výsmechom spravodlivosti. Ak sa totiž majetok speňaží, nastáva tzv. nenávratný stav“, pričom domáhať sa spravodlivosti na súde je ďalším absurdným úkonom. V tejto súvislosti povinný poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo/18/2019 zo dňa 12.07.2019. Povinný taktiež poukazuje na skutočnosť, že hodnota exekúcie je 86.114,11 eur, pričom hodnota zablokovanej nehnuteľnosti je podstatne vyššia. Vzniká tu hrozba, že exekúciou dôjde k vysokej škode a v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 2/2017 zo dňa

21.02.2018. Už v návrhu na zastavenie exekúcie poukázal na existenciu veriteľa, ktorému by výkonom exekúcie bolo zasiahnuté do jeho majetku. Momentálne tento veriteľ má na Okresnom súde Košice I podané dve podania, a to Návrh na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia pod sp. zn. 30Cb/12/2020 a Návrh na zrušenie neodkladného opatrenia pod sp. zn. 29Cb/12/2020.

12. Pokiaľ súd dospel k záveru, že nakoľko povinný podal návrh na zastavenie exekúcie po zákonnej lehote, jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietol, povinný má za to, že návrh na zastavenie exekúcie bol podaný v zákonnej lehote. Povinnému sa upovedomenie o začatí exekúcie doručí do vlastných rúk, k čomu však nedošlo. Oznámenie o začatí exekúcie súdnym exekútorom bolo podané zmätočne. Nemal aktivovanú elektronickú schránku, keďže nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť. Rovnako tak v konaní na Krajskom súde Košice ho zastupovala advokátka JUDr. Ing. Monika Reháková, ktorá bola splnomocnená - generálna plná moc a teda o začatí exekúcie mala byť informovaná taktiež. Oznámenie o začatí exekúcie jej bolo doručené až dodatočne na jej dožiadanie a následne keď mu táto skutočnosť bola oznámená, podal v lehote návrh na zastavenie exekúcie. Tu povinný poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 545/2010 zo dňa 09.12.2010.

13. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ustálenú súdnu prax a na predchádzajúce podania má povinný za to, aby odvolací súd vydal uznesenie, ktorým vyhovuje sťažnosti povinného a ruší uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Ek/2035/2019 zo dňa 30.04.2020, exekučné konanie zastavuje, vzniknuté trovy uplatňované súdnym exekútorom nemôžu byť prenesené na ťarchu povinného a žiadna strana nemá nárok na trovy konania.

14. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

15. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

16. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

17. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

18. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

19. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

20. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

21. Podľa § 61b ods. 1 Exekučného poriadku upovedomenie o začatí exekúcie sa doručí oprávnenému a povinnému. Povinnému sa doručí do vlastných rúk; ak je povinným fyzická osoba, ustanovenia § 111 ods. 3 a § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku sa nepoužijú.

22. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
b) exekučný titul bol zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

23. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

24. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol uplatniť skôr.

25. Podľa § 61r Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať len v rozsahu nároku uvedeného v poverení na vykonanie exekúcie a trov exekúcie; to neplatí, ak sa exekúcia vykonáva predajom hnutelnej veci, ktorá sa nedá rozdeliť, alebo predajom nehnuteľnosti a povinný nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné nárok uspokojiť.

26. Podľa § 32 ods. 2 zákona č. 305/2013 o e-Governmente úložnou lehotou na účely tohto zákona je lehota, počas ktorej je uložená elektronická úradná správa považovaná za nedoručenú. Úložná lehota je 15 dní odo dňa nasledujúceho po dni uloženia elektronickej úradnej správy, ak osobitný predpis neustanovuje inú lehotu.

27. Podľa § 32 ods. 5 písm. b) zákona č. 305/2013 o e-Governmente elektronická úradná správa, vrátane všetkých elektronických dokumentov, sa považuje za doručenú, ak nie je adresátom orgán verejnej moci a doručuje sa do vlastných rúk, dňom, hodinou, minútou a sekundou uvedenými na elektronickej doručke alebo márnym uplynutím úložnej lehoty podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel.

28. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Súd v rozhodnutí vydanom vyšším súdnym úradníkom v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu konania o sťažnosti sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, súd musel sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť a sudca sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

29. Napriek zneniu cit. ust. § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci ešte uvádza, že skôr ako súd pristúpi k vecnému preskúmaniu návrhu na zastavenie exekúcie, musí sa zaoberať tým, či návrh na zastavenie exekúcie bol podaný v zákonom stanovenej lehote, subjektom, ktorý je na podanie návrhu oprávnený (oprávnenou osobou), nakoľko aby došlo k vecnému prejednaniu návrhu súdom, návrh musí spĺňať všetky zákonom predpísané podmienky prípustnosti, keď jednou z objektívnych podmienok prípustnosti návrhu na zastavenie exekúcie je jeho včasnosť. Lehota na podanie návrhu na zastavenie exekúcie je lehotou zákonnou, nemožno ju ani predĺžiť, ani skrátiť. Procesnoprávnym dôsledkom oneskorene podaného návrhu na zastavenie exekúcie je jeho zamietnutie. Vyšší súdny úradník tak správne uviedol, že návrh povinného na zastavenie exekúcie bol doručený súdnemu exekútorovi po zákonnej lehote. Z elektronickej doručky, ktorá je súčasťou spisu, nepochybne vyplýva, že upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému riadne doručené dňa 19.12.2019 o 00:14 hod. pod identifikátorom správy a2c44952-b3eb-4c9d-8893-4a9087896594, nasledujúci deň 20.12.2019 začala plynúť 15-dňová lehota na podanie návrhu na zastavenie exekúcie a posledný deň na včasné podanie návrhu na zastavenie exekúcie uplynul dňa 03.01.2020, keď povinný podal návrh na zastavenie exekúcie až dňa 17.02.2020 a doručený súdnemu exekútorovi dňa 19.02.2020. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namieta skutočnosti, ktoré nastali ešte pred uplynutím zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne, čo znamená, že súd návrh vecne vyhodnotí tak, ako keby predmetné tvrdenie neobsahoval a návrh na zastavenie exekúcie je teda neúčinný. Dôsledkom nie včasného predloženia právnych skutočností je zamietnutie návrhu. V danom prípade keď vyšší súdny úradník zistil, že návrh povinného na zastavenie exekúcie bol podaný po zákonnej lehote, bol oprávnený návrh zamietnuť aj bez toho, aby sa zaoberal vecným preskúmaním povinným uvedených dôvodov.

30. V súvislosti s otázkou doručenia upovedomenia o začatí exekúcie exekučný súd uvádza, že v zmysle § 105 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku je zakotvená priorita doručovania do elektronickej schránky, tzn. ak má strana sporu aktivovanú elektronicкую schránku na doručovanie, je súd/súdny exekútor povinný písomnosti do tejto schránky doručovať. V prípade doručovania do elektronickej schránky sa následne dostávame do špeciálneho právneho režimu upraveného v § 29 a nasl. zákona č. 305/2013 Z. z. o e-Governmente, ktorý osobitne upravuje postupy doručovania do elektronickej schránky vzťahujúci sa aj na doručovanie upovedomenia o začatí exekúcie a v zmysle ktorého sa aj pri doručovaní upovedomenia o začatí exekúcie doručovaného do elektronickej schránky uplatňuje tzv. „fikcia doručenia“, podľa ktorej sa elektronický úradný dokument považuje za doručený uplynutím 15-dňovej lehoty bez ohľadu na to, či si ho adresát v e-schránke otvoril alebo nie, t. j. či si ho prečítal alebo nie. Súd nepopiera, že fikcia doručenia upravená v zákone o e-Governmente neplatí absolútne, a to v prípadoch, ak osobitný predpis neumožňuje náhradné doručenie. Osobitným predpisom pre účely doručovania upovedomenia o začatí exekúcie je Exekučný poriadok, ktorý v § 61b ods. 1 vylučuje náhradné doručovanie upravené v § 111 ods. 3 a § 116 ods. 2 CSP len pokiaľ ide o doručovanie fyzickým osobám, nevylučuje však náhradné doručenie právnickým osobám. Pokiaľ povinný namietá, že nemal aktívnu elektronicкую schránku, keďže nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť, k tomu súd uvádza, že povinný pri výkone svojej podnikateľskej, resp. obchodnej činnosti je povinný dbať o výkon všetkých povinností. Takouto povinnosťou je aj aktívna elektronicкая schránka na doručovanie, pričom táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona, keď najneskôr bola elektronicкая schránka povinnému aktivovaná dňa 01.07.2017, kedy boli aktivované na doručovanie všetky elektronické schránky právnických osôb, pričom proces aktivácie elektronickej schránky nastal priamo zo zákona, tzv. „povinne“ a na začatie povinnej aktivácie nebol potrebný žiaden úkon majiteľa. Elektronicкую schránku majú právnické osoby povinnosť využívať na komunikáciu s orgánmi verejnej moci, teda aj so súdmi a súdnymi exekútormi, pričom tento vzťah je vzájomný, t. j. aj zo strany súdu a súdneho exekútora existuje povinnosť doručovať písomnosti elektronickey do elektronických schránok. S touto povinnosťou sa zároveň spája povinnosť subjektu (povinného) mať elektronicкую schránku aktivovanú na doručovanie a túto si pravidelne kontrolovať. Tvrdenie povinného, že nemal aktívnu elektronicкую schránku, keďže nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť, súd nepovažuje za relevantné vychádzajúc zo starej rímskej zásady „neznalosť práva neospravedlňuje“. Inak povedané, ide o právnu fikciu, na základe ktorej si je každý subjekt, ktorý podlieha právu, vedomý svojich práv a povinností. Súd poukazuje aj na ďalšiu rímsko - právnu zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. „právo patrí bdelym“, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Napokon k námietke povinného, že o začatí exekúcie mala byť informovaná advokátka JUDr. Ing. Monika Reháková, ktorá ho zastupovala v konaní na Krajskom súde Košice a bola generálne splnomocnená, súd uvádza, že exekučné konanie je samostatným konaním vedeným na kauzálné príslušnom Okresnom súde Banská Bystrica a pokiaľ povinný chcel, aby ho uvedená advokátka zastupovala aj v predmetnom exekučnom konaní, bolo jeho povinnosťou či už súdnemu exekútorovi alebo súdu predložiť splnomocnenie s vymedzeným rozsahom splnomocnenia, z ktorého by bolo zrejmé oprávnenie splnomocnenca zastupovať povinného v tomto konaní. Povinný však doteraz nepredložil žiadne splnomocnenie, ktorým by splnomocnil na zastupovanie v tomto exekučnom konaní ako zástupcu JUDr. Ing. Moniku Rehákovú a (pozn. súdu aj samotný návrh na zastavenie exekúcie, resp. sťažnosť podal povinný sám a nie prostredníctvom splnomocneného zástupcu). Preto súdny exekútor ani nemal povinnosť upovedomiť o začatí exekúcie JUDr. Ing. Moniku Rehákovú.

31. K samotnému obsahu podaného návrhu na zastavenie exekúcie, resp. sťažnosti súd uvádza, že zákon taxatívne uvádza dôvody, pre ktoré môže súd exekúciu zastaviť. Dôvody, ktoré uviedol povinný, nie sú relevantnými dôvodmi na zastavenie exekúcie a neumožňovali by postup súdu podľa § 61k Exekučného poriadku ani vtedy, ak by ich bol povinný uplatnil vo včas podanom návrhu na zastavenie exekúcie. Skutočnosť, že povinný podal proti exekučnému titulu dovolanie s návrhom na odklad vykonateľnosti, nepredstavuje dôvod na zastavenie exekúcie a vyšší súdny úradník riadnym a dostatočným spôsobom v bode 16 odôvodnenia uviedol dôvody, pre ktoré podanie mimoriadneho opravného prostriedku nie je dôvodom na vyhovieť návrhu na vykonanie exekúcie. Súd sa s týmto odôvodnením stotožňuje a navyše len dodáva, že skutočnosť zakladajúca neprípustnosť exekúcie je taká okolnosť, ktorá definitívne a trvale bráni výkonu exekúcie na podklade konkrétneho exekučného titulu. V predmetnej veci zo strany povinného nedošlo k dobrovoľnému uspokojeniu pohľadávky oprávneného priznanej právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím a oprávnený bol oprávnený pristúpiť k nútenému výkonu rozhodnutia. Samotné podanie dovolania s návrhom na odklad vykonateľnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku nemá vplyv na prebiehajúce exekučné

konanie, ktoré je vedené na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorý nebol zrušený, ani zmenený. Podanie dovolania s návrhom na odklad vykonateľnosti exekučného titulu teda nijakým spôsobom nezasahuje do existentnosti judikovaného nároku. Takýto vplyv na exekúciu má len jedine právoplatný výsledok konania o mimoriadnom opravnom prostriedku, ktorým bolo vyhovené podávateľovi tohto procesného úkonu. Podaním dovolania nemožno očakávať, že mu bude vyhovené, byť akokoľvek subjektívne sa to môže zdať povinnému. Prijatie názoru povinného, že podaním dovolania možno očakávať zastavenie exekúcie v dôsledku zrušenia alebo zmeny exekučného titulu, by nútilo exekučný súd zaoberať sa otázkou rozhodnutia vydaného v inom konaní, resp. zaoberať sa otázkou, na ktorú nemá kompetenciu, keďže úlohou exekučného konania nie je opätovné riešenie sporov, resp. prieskum právoplatných rozhodnutí, ale nútený výkon nárokov priznaných právoplatnými a vykonateľnými exekučnými titulmi.

32. Pokiaľ povinný v návrhu na zastavenie exekúcie, resp. sťažnosti namieta, že súd rozhodol v konaní medzi oprávneným a povinným inak než v predchádzajúcich konaniach a v súvislosti s tým poukazuje na priebeh týchto konaní a princíp právnej istoty, vyšší súdny úradník správne uviedol, že exekučný súd nie je oprávnený konštatovať a naprávať nesprávnosť rozhodnutia vydaného v základnom konaní. Z doslovného výkladu ust. § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, ktorý najviac zodpovedá skutočnému obsahu interpretovanej právnej normy, vyplýva, že v rámci exekučného konania možno preskúmať len okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a nie okolnosti, ktoré existovali pred jeho vznikom spočívajúce napr. v podobe riešenia otázky existencie alebo obsahu záväzkového vzťahu. Exekučný súd nemá vôbec žiadnu právomoc zasahovať do právoplatných súdnych rozhodnutí, resp. posudzovať činnosť súdov v základnom konaní. Exekučný súd je súdnym rozhodnutím viazaný, nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť rozhodnutia, nemôže naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu, keďže nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, čo vyplýva z cieľa exekučného konania, ktorým nie je opätovné riešenie sporov, resp. prieskum právoplatných rozhodnutí, ale nútený výkon práva (plnenia) priznaného exekučným titulom. Inými slovami povedané exekučné konanie nie je miestom na preskúmavanie platnosti právnych úkonov, ak tu existuje právoplatný exekučný titul. Exekučný súd teda nie je príslušný skúmať správnosť exekučného titulu z pohľadu hmotného práva, ani preskúmať právne posúdenie veci všeobecným súdom Slovenskej republiky a ani nijakým spôsobom nemôže zasahovať do práva priznaného v exekučnom titule, či ex ante poskytnúť ochranu povinnému v rozpore s výrokom právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia. V tejto súvislosti exekučný súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20Cdo 1940/2008 zo dňa 31.07.2008 akceptované aj praxou slovenských súdov, v zmysle ktorého „Súd pri výkone rozhodnutia nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť rozhodnutí (vrátane postupu orgánu) vydaných v základnom konaní. Obsahom týchto rozhodnutí je viazaný a musí z neho vychádzať, prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To teda znamená, že vytýkané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu.“ Pokiaľ teda povinný namieta okolnosti týkajúce sa základného konania, ide o okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu a povinný mal možnosť ich namietat' v nachádzacom (pôvodnom) konaní zákonom stanoveným spôsobom. Návrh na zastavenie exekúcie nie je ďalším opravným prostriedkom a povinný nemôže v exekučnom konaní uplatňovať ani hmotnoprávne, ani formálnoprávne námietky, ktoré mal uplatniť v pôvodnom konaní, a to z dôvodu, že vo vykonávacom konaní je predmetom rozhodovania nútené uskutočnenie výkonu príslušného vykonateľného rozhodnutia. V tejto fáze konania preto nie je priestor na rozhodovanie o skutočnostiach, o ktorých sa rozhoduje v pôvodnom konaní (existencia záväzku voči oprávnenému). Oprávnený predložil exekučný titul, ktorým bola povinnému uložená povinnosť a ktorý nebol zrušený, ani zmenený a exekučný súd musí takýto exekučný titul vyznačujúci sa právoplatnosťou rešpektovať a vychádzať z neho, takže spochybňovanie nároku oprávneného nepredstavuje dôvod na zastavenie exekúcie. Tvrdenia povinného v návrhu na zastavenie exekúcie, resp. sťažnosti nie sú skutočnosťami, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a mimo rámca vykonávanie exekúcie, ale sú skutočnosťami, ktoré nastali ešte pred vydaním exekučného titulu a pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Keďže povinný povinnosť uloženú v exekučnom titule dobrovoľne v určenej lehote nesplnil (čo povinný ani nepopiera), mal oprávnený dôvod podať návrh na vykonanie exekúcie a exekúcia je dôvodná.

33. Napokon ani posledná námietka povinného týkajúca sa spôsobu vedenia exekúcie súdnym exekútorom nie je taxatívne stanoveným dôvodom na zastavenie exekúcie, nakoľko procesný postup súdneho exekútora nemôže založiť neprípustnosť exekúcie ako celku a nemôže spôsobiť ani zánik vymáhaného nároku, či brániť jeho vymáateľnosť. Súd navyše poukazuje na ust. § 61r Exekučného

poriadku, v zmysle ktorého možno exekúciu vykonať predajom nehnuteľnosti aj v prípade, ak povinný nemá dostatok iného majetku, keď povinný síce namieta hodnotu zablokovanej nehnuteľnosti, ktorá je podstatne vyššia ako hodnota exekúcie, ale zároveň sám povinný uvádza, že nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť a teda povinný sám priznáva, že nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné nárok uspokojiť.

34. Na záver súd k množstvu súdnych rozhodnutí, ktoré povinný vo svojej sťažnosti uviedol, resp. citoval poznamenáva, že sa jedná o bezobsažný odkaz na rôzne rozhodnutia bez toho, aby sťažovateľ vôbec konkretizoval, na podporu akých svojich tvrdení a z akých dôvodov ich prezentoval a súd nemal možnosť overiť, či sa jedná o ustálenú judikatúru (teda pravidelne sa opakujúce rovnaké právne závery vychádzajúce z rovnakého alebo veľmi podobného skutkového stavu), či táto judikatúra dopadá na posudzovaný prípad a či jej použitie nebolo prekonané neskorším vývojom v oblasti platného práva.

35. S poukazom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia a sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Ek/2035/2019 zo dňa 30.04.2020 zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.